

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **S.S.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2024 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 18 czerwca 2024 r. sygn. akt XVII Ka 355/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z 17 stycznia 2024 r. sygn. akt VIII K 911/23,

### **p o s t a n o w i ł:**

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego;

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu: adw. P.M., Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skaz

[WB]

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z 18 czerwca 2024 r. sygn. akt XVII Ka 355/24 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w

Poznaniu z 17 stycznia 2024 r. sygn. akt VIII K 911/23, którym to oskarżony S.S. został uznany za winnego tego, że: w dniu 18 marca 2023 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że przy użyciu uprzednio skradzionej karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego wystawionej przez [...] Bank Polska S.A., należącej do K.M., powiązanej z rachunkiem o numerze (...) oraz przy użyciu kodu PIN do tej karty, przełamał zabezpieczenie dostępu do wyżej wymienionego rachunku bankowego i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy poprzez ich wypłatę z bankomatu znajdującego się w P. przy [...] w kwotach po 500 zł, 1 000 zł i 500 zł, czym spowodował straty w łącznej kwocie 2 000 zł na szkodę K.M., a także w tym samym miejscu i czasie usiłował dokonać dalszego zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy we wskazany wyżej sposób poprzez próby kolejnych wypłat gotówki z bankomatu w kwotach 1 000 zł i 1 500 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji przez bank, to jest przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2023 r. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. sąd wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku). Ponadto, Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody w kwocie 2 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu wywiódł obrońca skazanego, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść skazanego i przypisanie mu winy za zarzucone aktem oskarżenia czyny, pomimo braku wystarczających dowodów na fakt dopuszczenia się zarzucanych mu czynów (pkt 1 kasacji). Ponadto, obrońca zarzucił także rażącą obrazę art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacyjnych sformułowanych w zakresie prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, które to nieprawidłowości

skutkowały wydaniem orzeczenia obarczonego tymi samymi uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego (pkt 2 kasacji), polegającymi na:

- a. dowolnej i niezgodnej z zasadą prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie dowodu zeznań pokrzywdzonego w całości za wiarygodne w sytuacji gdy pokrzywdzony w momencie wsiadania do taksówki skazanego znajdował się pod wpływem alkoholu, a ponadto pokrzywdzony zmienił wersję dotyczącą jego pobicia i co do okoliczności utraty karty bankomatowej,
- b. dowolnej i niezgodnej z zasadą prawidłowego rozumowania ocenie dowodu z wyjaśnień S.S. i uznanie ich za niewiarygodnych co do braku znajomości skazanego z pasażerem siedzącym na tylnym siedzeniu pojazdu oraz stania przed szklanymi drzwiami do budynku banku, gdzie znajdował się bankomat jedynie w celu pilnowania klienta, który wypłacał pieniądze by zapłacić za przejazd,
- c. dowolnej i niezgodnej z zasadą prawidłowego rozumowania ocenie dowodu z nagrania monitoringu z pomieszczenia, gdzie znajdował się bankomat co skutkowało błędnym uznaniem, że fakt stania przed szklanymi drzwiami do budynku banku, gdzie znajdował się bankomat miałby świadczyć o działaniu w porozumieniu z nieznaną osobą.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu II instancji, jak i poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji tj. Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu z 17 stycznia 2024 r. sygn. akt VIII K 911/23 i uniewinnienie skazanego.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o uznanie jej za oczywiście bezzasadną oraz o jej oddalenie.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało jej rozpoznaniem i oddaleniem przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć i podkreślić należy, iż oczywista bezzasadność kasacji ma bowiem miejsce, gdy już pobieżna analiza podniesionych w niej zarzutów wskazuje, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 1 lipca 2021 r. sygn. akt II KK 184/21*], a także, gdy skarżący kwestionuje jedynie ustalenia faktyczne, jednak nie pod zarzutem błędu w ich ustaleniu, a pod pozornym zarzutem rażącego naruszenia prawa procesowego, sprowadzającym się do polemiki z zebrany i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, a w sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k.

Analiza podnoszonych przez obrońcę zarzutów kasacji i wspierającej je argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego w kontekście przebiegu postępowania karnego w niniejszej sprawie przekonuje, iż intencją skarżącego jest zakwestionowanie sprawstwa przestępstwa przypisanego skazanemu w drodze podważenia jego (podstawy) ustaleń faktycznych, a tym samym prawidłowości dokonanej oceny dowodów. W istocie autor kasacji domaga się przeprowadzenia ponownej weryfikacji kwestii ocennych, ściśle związanych z etapem postępowania dowodowego, mającym *in casu* miejsce w całości przed sądem pierwszej instancji (*zob. postanowienie SN z 21 września 2022 r. sygn. akt III KK 317/22*).

Oceniając z nakreślonej wyżej perspektywy treść rozpoznanej kasacji, uznać należy, że sformułowane w niej zarzuty nie spełniają wymogów, jakie powinny cechować zarzuty kasacyjne. Wyrażenie przez stronę niezadowolenia z wyników przeprowadzonej kontroli odwoławczej poprzez stwierdzenie, że nie rozważono zarzutów apelacyjnych, nie jest zabiegiem wystarczającym do zakwestionowania zaskarżonego orzeczenia. Taka treść wskazuje w gruncie rzeczy na oczekiwanie skarżącego, iż w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy, przekraczając swoje

uprawnienia orzecznicze, zakwestionuje poczynione w toku postępowania karnego ustalenia faktyczne i dokona odmiennej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, a to – wobec jednoznacznego brzmienia art. 523 § 1 k.p.k. – jest w tym trybie niedopuszczalne. Sąd Najwyższy przypomina w związku z tym, iż wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli odwoławczej poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozoru nieprawidłowej kontroli odwoławczej poprzez sugerowanie „pobieżnego” i „wybiórczego” rozpoznania zarzutów apelacji, jeśli z istoty zarzutu odczytywanej z jego uzasadnienia, jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontrolę apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji czy też stara się forsować subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego (zob. *postanowienie SN z 27 września 2022 r. sygn. akt III KK 365/22 i cyt. tam orzecznictwo*). Samo zatem stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał, naruszając art. 433 § 2 k.p.k. lub nie rozważył go należycie, czym miałby dopuścić się obrazy art. 457 § 3 k.p.k., nie jest wystarczające. Tym bardziej nie może zostać potraktowane jako skuteczne podniesienie zarzutu kasacyjnego, jedynie literalne przywołanie w formułowanych zarzutach art. 433 § 2 k.p.k. sugerujące, iż kasacja dotyczy błędów popełnionych przez sąd odwoławczy, podczas gdy w istocie kwestionowane jest rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu sądu I instancji. Choć skarżący powierzchownie formułuje zarzuty w stosunku do orzeczenia sądu II instancji, w istocie powiela te uprzednio podniesione w zwyczajnym środku odwoławczym, które zostały szeroko i rzetelnie rozważone w toku postępowania odwoławczego, doprowadzając ten Sąd do zaaprobowania zarówno sposobu procedowania, jak również ustaleń faktycznych, a ostatecznie także i akceptacji prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego dokonanej przez sąd *meriti*.

W odniesieniu do zarzutów z kasacji obrońcy sformułowanych w pkt 2 a-c, zauważyć należy, iż Sąd II instancji wbrew twierdzeniom skarżącego rozpoznał i szeroko omówił wyszczególnione zarzuty apelacyjne. W wyniku ich rozpoznania

sąd ten nie podzielił twierdzeń skarżącego, a w konsekwencji nie też nie dokonał zmiany ustaleń faktycznych, a taki przebieg postępowania odwoławczego, wobec nieskutecznej próby wykazania uchybień odnoszących się do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., tj. standardów przeprowadzenia postępowania odwoławczego, czyni ww. zarzuty obrońcy oczywiście bezzasadnymi. Kwestia przyznania waloru wiarygodności dowodowi z zeznań pokrzywdzonego została szeroko omówiona na s. 7-8 formularza uzasadnienia wyroku. Rzetelne i kompletne są także rozważania dotyczące wyjaśnień oskarżonego oraz okoliczności ustalonych na podstawie monitoringu z pomieszczenia, gdzie znajdował się bankomat (s. 7-9 formularza uzasadnienia wyroku). Przeprowadzone przez Sąd II instancji rozważania zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku co do podniesionych zarzutów i twierdzeń zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, czynią zadość standardom prowadzenia kontroli odwoławczej i w pełni odpowiadają wymogom, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Co prawda, skarżący w wywiedzionej kasacji jako pierwsze zakwestionował niezastosowanie się przez Sąd odwoławczy do zasady *in dubio pro reo*. Jednakże wobec przyjętej przez skarżącego formuły kasacji i wskazania w niej uchybień Sądu dotyczących naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i wadliwej kontroli instancyjnej prowadzącej do zaakceptowania błędnych ustaleń faktycznych, ów zarzut z pkt 1, jako wtórny wobec zakwestionowania ustaleń faktycznych, dla zachowania porządku niniejszych rozważań, został omówiony jako drugi.

Sąd Najwyższy w swoim dotychczasowym orzecznictwie wielokrotnie zauważał, podkreślał i przypominał, że naruszenie zasady *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego, iż z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie równo-prawne wersje faktyczne i organ procesowy, rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. (*postanowienie SN z 12 stycznia 2024 r. sygn. III KK 571/23 i cyt. tam orzecznictwo*).

Niemniej, w świetle utrwalonego w orzecznictwie stanowiska, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni aprobuje, stwierdzić należy jednoznacznie, iż regulacje z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny. W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny, kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. może mieć miejsce, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości (*postanowienie SN z 14 grudnia 2022 r., sygn. akt IV KK 497/22*). W przedmiotowej sprawie natomiast Sąd odwoławczy w ramach prowadzonej kontroli odwoławczej ocenił, iż ustalenia faktyczne sądu I instancji zostały oparte na prawidłowo zgromadzonym i przeprowadzonym materiale dowodowym, ocenionym w zgodzie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. zatem nie mogło też dojść do obrazy art. 5 § 2 k.p.k., skoro wątpliwości, które opisuje skarżący, nie zaistniały.

Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.M. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu oparto o w przepis § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763 ze zm.). Ustalona kwota podlegała odpowiedniemu podwyższeniu o stawkę podatku od towarów i usług, tj. o 23% (§ 4 ust. 3 cyt. rozporządzenia), co uwzględniono w treści postanowienia.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jednocześnie zwalniając skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).

[WB]

[a.ł]

